

Životopis kněžny svaté Ludmily

I když historické informace o sv. Ludmile čerpáme především z pozdějších legend, základní obrys jejího života je znám. Narodila se pravděpodobně v roce 860. Díky manželskému svazku s prvním historicky doloženým přemyslovským knížetem Bořivojem stála u samých počátků konstituování českého státu a formování národů budoucí střední Evropy.

Nebyla jen manželkou a ochránkyní rodinného krbu, která přivedla na svět šest dětí. Stala se zakladatelkou vládnoucí dynastie a snažila se ovlivňovat i soudobou politickou situaci za vlády svých synů Spytihněva a Vratislava. Významnou roli sehrála také při výchově vnuka, budoucího knížete Václava, kdy kladla důraz na chlapcovo vzdělání. Právě předáváním moudrosti a zkušeností zralého věku budoucímu knížeti ovlivnila náš stát na tisíc let dopředu.

Dne 15. září 921 byla z příkazu snachy Drahomíry zavražděna na tetínském hradišti Tunnou a Gommonem. Písemné prameny uvádějí, že k tomu došlo nejspíše z politických a náboženských důvodů. Ludmila byla původně pohřbena na Tetíně. Roku 925 nechal kníže Václav přenést její ostatky do svatojiřské baziliky na Pražském hradě. Kult sv. Ludmily tak byl zpočátku spjat především s klášteřem sv. Jiří. Ve 12. století se pak začíná šířit po celé zemi.

Sv. Ludmila může v dnešní době inspirovat tím, jak přirozeně naplňovala svou úlohu ženy a vychovatelky v rodině, byť pozice ženy v raném středověku byla jiná než dnes. Její život byl v minulosti inspirací i pro výtvarné umění. Především středověká a barokní ikonografie si vybrala motiv babičky jako vychovatelky budoucího sv. Václava. Vždy je zobrazována jako starší žena s atributem šátku, tedy nástrojem své mučednické smrti.

Střední Čechy, kde Ludmila zřejmě nejvíce i kolem řeky Vltavy pobývala, se dají nazývat kolébkou české národní identity.

Zdroj: převzato z <https://www.svataludmila.cz/cs/#ludmila>



**Sv. Ludmila na Votivním obrazu
Jana Očka z Vlašimi (výřez)**